

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור על-ידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

תהלכות האחדות

מאות שלוחי הרבי, מנהלי בתי חב"ד ברחבי הארץ, השתתפו ביום שני השבוע ביום עיון מיוחד בכפר חב"ד, שבו נחשפה המתכונת החדשנית של תהלכות ל"ג בעומר השנה. התהלכות יעמדו בסימן אחדות והתחברות, כדי לבטא את הערך החיוני ביותר בימים האלה - אחדות העם. המרכז הארצי של צעירי חב"ד מכין את כל הדרוש לתהלכות, ובכלל זה ספרונים חדשים של סיפורי צדיקים, שיחולקו לילדים שישתתפו בתהלכות.

סמינר שבועות

ארגון התקשרות חווייה יהודית עורך סמינר מיוחד בחג השבועות בנושא: קבלת התורה בשמחה ובפנימיות. הסמינר יהיה במלון "ניר עציון" שבהרי הכרמל, בימים שני-רביעי, ד'-ו' בסיוון (2.6.14), עם מיטב המרצים. הרצאות, שיעורים, סדנאות, תיקון ליל שבועות ופעילות ערכית לילדים. טל' 03-9302030.

יגעת ומצאת

הופיעה חוברת חדשה בסדרת יגעת ומצאת מאת חיים אפרתי - חוברת עבודה לתלמידים על התלמוד. החוברת החדשה היא על מסכת קידושין, והיא מאושרת על ידי משרד החינוך. 050-5859296.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
7:34	8:14	7:34	7:19
8:38	9:19	8:29	8:18

פרקי אבות: פרק ב

312 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס 973-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

המגמות מתש"ח ועד תשע"ד

בדרך כלל השינויים החלים במוסדות המדינה משקפים את התמורות החלות בהשקפת אזרחי המדינה. כאן מתקיימת תופעה הפוכה

ניצולי השואה מפגינים בתש"ח בפלדפינג שבגרמניה (צילום: יד ושם)

הפגיעה הקשה בתקציבי החינוך החרדי מפילה את העול על ההורים. זו הוצאה כבדה גם למשפחות שבהן שני ההורים עובדים ומתפרנסים בכבוד. וכי מישהו משלה את עצמו שבגלל הקושי הכלכלי ההורים ישלחו את ילדיהם למוסדות חינוך לא-חרדיים? ברור שלא. אם-כן, להכבדה הזאת מטרה אחת - להכות בציבור הזה, שממילא סובל מעוני וממצוקה, ולעשות אותו עני יותר.

דיון אמיתי בסוגיות האלה כמעט אינו מתאפשר, בגלל השיסוי המתמיד של פוליטיקאים מסויימים ושל התקשורת. אלה יחפשו את החרדי שלא עמד בצפירה או את המנגל בן סאקר, ויסיפו לשפוך שמן על מדורת ההסתה. אבל אולי הגיע הזמן לעצור ולשאול לאן זה מביא אותנו?

ממאבק להידברות

הציבור החרדי חי כאן ואין הוא הולך לשום מקום. להפך, ההיסטוריה היהודית מלמדת ש"כאשר יענו אותו, כן ירבה וכן יפרוץ". האם אנחנו רוצים שיחיה כאן ציבור ענק שמרגיש נרדף, מקופח ומופלה לרעה? האם זה תורם משהו ללכידות החברתית ולחזוקה של האומה?

הגיע הזמן לעצור את הניתוק בין מוסדות המדינה ובין התהליכים המתחוללים בחברה. התחזקות הזיקה היהודית בציבור הרחב צריכה לבוא לידי ביטוי גם במערכות החקיקה, המשפט, החינוך והתקשורת. צריך לחתור לשיח של הבנה והקשבה, של הידברות ומתן כבוד לכל חלקי הציבור. רק כך תהיה לנו מדינה יהודית באמת.

חינת התהליכים המתחוללים במדינה במלאות שישים ושש שנים לקיומה מעלה מסקנות מבלבלות למדי. המציאות בשטח משקפת התחזקות גוברת של היהדות. יש הרבה יותר בתי-כנסת, מקוואות, שיעורי תורה ומוסדות חינוך המחנכים לאמונה וליראת שמים. באותה עת, במערכות השלטון והמשפט חל כרסום של היהדות לטובת אימוץ תפיסות חיי לוניות-ליברליות.

יש כאן שתי מגמות מנוגדות שמתקיימות במקביל. הציבור הרחב נעשה מאמין יותר וזיקתו ליהדות מתחזקת והולכת, כפי שמעידים כל הסקרים והמחקרים שנעשו בעשרות השנים האחרונות. אולם במוסדות המדינה המגמה הפוכה. חל כרסום מתמיד בשמירה על הערכים היהודיים, ומה שהוגדר בעבר 'הסטטוס-קוו בענייני דת' נפרץ ללא הרף ומתקרסם בכל תחום והיבט.

המציאות הזאת מזמינה דיון מעניין כשהוא לעצמו. בדרך כלל השינויים החלים במוסדות המדינה משקפים את התמורות החלות בהשקפת אזרחי המדינה. כאן מתקיימת תופעה הפוכה: ככל שהציבור נעשה מאמין יותר ומתחבר יותר לערכים יהודיים מסורתיים, כך מערכות המדינה מתרחקות מן הערכים האלה.

אוירת רדיפה

בשנה האחרונה גם התרחשו תהליכים מטרידים בהתייחסות כלפי האוכלוסייה החרדית, ואף כאן בולטות המגמות המנוגדות. הציבור החרדי עצמו גדל בקצב מהיר, וגם הייצוג שלו בכנסת מתחזק. בהיבט מתנהלת נגדו מתקפה אגרסיבית, ובשנה האחרונה היא נהפכה לרדיפה.

רדיפת החרדים מתכסה במילים יפות ובטיעונים המתחזים לענייניים, אבל מאחוריהם מסתתרת שנאת האחר. כל מי שמכיר את הסוגיות לעומקן יודע שהדורסנות הכוחנית לא תשיג שום יעד חיובי ולא תעודד את החרדים להשתלב בחיי המעשה. כל המומחים הזהירו שההפך מזה הוא שיקרה, ואכן, זה מה שקרה.

לבנות לא, להקריב כן

מעמד מיוחד, המבדיל אותו משאר חלקי המקדש. במקום הזה העלו קרבנות גם אדם הראשון, קין, הבל ונח, ולכן גם צאצאיהם רשאים להקריב בו קרבנות.

גם קרבנות גויים

לפי זה יובנו דברי הרמב"ם, הדנים באיסור 'שחוטי חוץ'. הרמב"ם אומר שהאיסור לשחוט קרבן מסוג ה'קודשים' מחוץ לתחומי העזרה בבית המקדש, תקף גם בקרבנות נדבה של גויים, כדעת רבי יוסי במשנה. זאת, אף-על-פי שאיסורי קרבן אחרים אינם תקפים בנדבות גויים.

אלא שאיסור 'שחוטי חוץ' משקף את הקדושה של מקום המזבח, ולכן אסור לחרוג מתחומיו. מאחר שמקום המזבח התקדש כבר מימי בריאת העולם והיה שייך גם לגויים, לכן גם את קרבנות הגויים יש לשחוט בעזרה דווקא.

(לקוטי שיחות חלק ל, עמ' 70)

אמרת השבוע

כלל לחיים

בחצרו של הרבי מהר"ש (רבי שמואל) מליובאוויטש היה אברך, שאחרי נישואיו ישב כמה שנים על התורה ועל העבודה והשיג בקיאות בספרי החסידות. כאשר צורכי משפחתו גדלו נאלץ לצאת לעסקים, וקודם לכן נכנס אל הרבי ושאל: "במה יוצאים?".

השיב לו הרבי: "אחוז כלל זה בידך – כשאתה רואה חסרונות בזולת, עליך לדעת שהחסרונות האלה קיימים בתוכך, ואת המעלות שאתה רואה בזולת עליך לאמץ ולקבוע אותן בנפשך".

אותו חסיד היה בא לליובאוויטש אחרי הסתלקותו של המהר"ש והיה אומר שדברי הרבי הצילו אותו והעמידוהו על רגליו. כשהיה הולך ל'ציון' המהר"ש היה מנשק את האדמה.

פתגם חסידי

"את הקב"ה אי אפשר לרמות. גם את העולם אי אפשר לרמות. לכל היותר יכול האדם לרמות את עצמו. וכי רבותא היא לרמות טיפיש?" (אדמו"ר מהר"ש מליובאוויטש)

אולם בהבשעה שאסור לנכרים להשתתף בבניית המקדש, התורה עצמה מתירה להם לנדור נדרים ונדבות כישראל. מדוע בבניית המקדש השתתפתם אסורה ואילו הקרבת קרבנות על המזבח שבמקדש מותרת?

מקום כפרת עוונות

אלא שיש הבדל בין בית המקדש כולו ובין המזבח. בית המקדש נועד להשראת השכינה בעם ישראל בלבד, כפי שנצטוו בניישראל: "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְתוֹכְכֶם". המילה "בתוכם" מבהירה שהשראת השכינה היא עניין ליהודים בלבד, ואין לגויים חלק בזה. לכן נאסר לשתף גויים בבניית המקדש.

אך למזבח הגדרה אחרת. ייעודו הוא כפרת עוונות. מקומו נקבע כמקום כפרה כבר מתחילת בריאת העולם, כפי שכתב הרמב"ם: "ומסורת ביד הכול, שהמקום שבנה בו דוד ושלמה המזבח... הוא המקום שבנה בו נח כשיצא מן התיבה, והוא המקום שהקריב עליו קין והבל, ובו הקריב אדם הראשון כשנברא קרבן, ומשם נברא". לכן יש למזבח

הקרבת הקרבנות, מן העבודות המרכזיות שבבית-המקדש, הייתה מורכבת מקרבנות חובה – שהאדם חייב בהקרבתם, ומנדבות שהוא מקריב מרצונו. כל יהודי היה רשאי לנדור נדר שינדב קרבן שיוקרב על-גבי המזבח, ככתוב בפרשתנו: "אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר יִקְרִיב קֶרְבָּנוֹ לְכָל נְדָרֵיהֶם וּלְכָל נְדָבוֹתָם, אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לַיהוָה".

בגמרא לומדים מהפסוק הזה דבר חידוש: "איש איש – לרבות את הגויים, שנודרים נדרים ונדבות כישראל". כלומר, לא רק בני ישראל רשאים לנדב קרבנות על המזבח, אלא אפילו לא-יהודים.

אין חלק לנכרים

דבר זה מעורר תמיהה. ההלכה היא שאסור לשתף גויים בבניין בית-המקדש, כדברי הרמב"ם: "אין מקבלין מן העכו"ם נדבה או נדר לחזק את בדיק הבית או בדיק ירושלים, שנאמר: 'לא לכם ולנו לבנות בית' וגו', ונאמר: 'ולכם אין חלק וצדקה וזיכרון בירושלים'".

מן המעיין

ספירת העומר | מאת הרב אליעזר ברוד

זמן תבואה

מפני מה אמרה התורה הביאו את העומר בפסח? מפני שהפסח זמן תבואה הוא. אמר הקב"ה הקריבו לפני עומר בפסח, כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות.

(ראש השנה טז,א)

הכוח לברר

"וספרתם לכם ממחרת השבת" (ויקרא כג,טו). "וספרתם לכם" – זו העבודה של בירור הנפש הבהמית, להאיר את ה"לכס". "ממחרת השבת" – זו בחינה שלמעלה מסדר ההשתלשלות, למעלה ממחזור שבעת הימים של הבריאה. הכוח לברר את השפלה ביותר נובע מהגבוה ביותר דווקא, מדרגה שהיא למעלה מסדר ההשתלשלות.

(לקוטי שיחות)

שער החמישים

"תספרו חמישים יום" (ויקרא כג,טז). והלוא אין סופרים אלא ארבעים ותשעה? אלא שמכיוון ששער החמישים נמשך מכוח עבודתנו בספירת העומר, מעלה עלינו הכתוב כאילו המשכנו גם את השער הזה.

(לקוטי תורה)

תמיד לספור

אחרי סיום ספירת והמשכת מ"ט השערים, יש לספור מ"ט שערים נעלים יותר, שערים שעד עכשיו היו בבחינת "שער החמישים", למעלה

מההשגה והתפיסה שלנו.

(הרבי מליובאוויטש)

שלמות העם

"שבע שבתות תמימות תהיינה" (ויקרא כג,טו). "שבע" רומז לשבעת הסוגים שבעם ישראל. "שבע שבתות" זהו כפי שכל מידה כלולה מכל שבע המידות. כשם שכל יום מימי הספירה חשוב לשלמות הספירה, כך כל אחד ואחד מישראל חיוני לשלמות העם. רק כאשר כולם מצטרפים יחד, מתוך אהבה ואחוה, נוצר "שבע שבתות תמימות תהיינה".

(שיחות קודש)

למנות ולקדש

"תספרו חמישים יום" (ויקרא כג,טז). יכול יספור חמישים יום ויקדש את יום החמישים ואחד? תלמוד לומר "שבע שבתות תמימות תהיינה". יכול יספור ארבעים ושמונה ויקדש את יום הארבעים ותשע? תלמוד לומר "תספרו חמישים יום". הא כיצד? מנה ארבעים ותשעה ימים, וקדש את יום החמישים כיובל.

(תורת כוהנים)

מוחין למידות

העבודה הרוחנית של ספירת העומר היא המשכת המוחין למידות. שהמידות של האדם לא יהיו 'טבעיות' אלא 'שכליות'. שיופעלו על-פי הוראת השכל בלבד ולא בנטיית הלב.

(ספר המאמרים תש"ד)

עיוורון פתאומי

בני הזוג המבוגרים צעדו ברחובותיה של תוניס, בירת תוניסיה, וחיפשו מקום שיוכל להציע להם קורתגג זמנית, עד שימצאו בית של קבע. הם מצאו מלון פשוט והשתכנו בו.

בערב יצא האורח להכיר מעט את המקום ולפגוש את יהודי העיר. איש מהתושבים לא ידע כי האורח הזר הוא רבי אברהם בן־מוסא, שהתגורר רוב חייו בעיר סאלי שבמרוקו.

רבי אברהם פגש יהודי, וזה הביט בזקנו ההדור ובעיניו המפיקות חכמה, ושיער כי לפניו תלמיד חכם. בין השניים נקשרה שיחה.

"אני מהמערב הפנימי", אמר לו רבי אברהם, "אינני מכיר כאן איש".

"הערב מתקיימת חתונה גדולה בבית אחד מעשירי העיר", השיב המקומי. "אני מציע לך לגשת לשם, ובוודאי תפגוש את גדולי התורה של העיר".

רבי אברהם פנה לכתובת שמסר לו היהודי. כשהתקרב לא התקשה לזהות שזה הבית המדובר. לפניו ניצב ארמון מפואר, מואר באור יקרות, ושערי פתוחים לרווחה. בהיכנסו גילה שהמקום עדיין ריק. האורחים טרם באו לחתונה.

עייף מעמל הדרך התיישב רבי אברהם על כיסא מזדמן, ובמהרה כובד על־ידי בני הבית בכוס משקה. המחווה שימחה את ליבו. כמה נאה להיתקל במכניסי אורחים שאינם מבדילים בין קרואים לשאינם קרואים, ומקבלים את כולם בסבר פנים יפות.

אט־אט התמלא הבית במוזמנים. בעל הבית, אבי הכלה, קיבל את הבאים ברוחב־לב. לפתע הבחין ברבי אברהם, הלבוש בגדים מאובקים וישנים.

הוא פנה אל מחותנו, רמז לעבר האורח הזר, וסינן בשקט: "מי זה שבא לשמחתנו בבגדים ישנים ומאובקים?"

המחותן משך בכתפיו כאומר 'איני יודע'. אבי הכלה הבין שההלך אינו קשור למי מהצדדים, ובכעסו השמיע בקול כמה משפטים בגנות האורחים הבלתי־קרואים.

הדברים הגיעו לאוזניו של רבי אברהם. כעבור כמה רגעים קם, עזב את המקום ושב אל חדרו שבמלון.

איש לא שם לב לאורח המושפל שגעלם מהחגיגה. בעל הבית הוסיף לשרת את אורחיו בעליצות רבה,

אוזנו: "לדעתי, נענשת על שפגעת בכבודו של האורח הזר. אולי הוא תלמיד חכם, ומן השמים נטלו את מאור עיניך על שביזית אותו".

בעל־הבית מיהר להורות לאתר את האורח, אולם אז התברר שזה נעלם. רק לאחר מאמצים רבים נמצא ההלך שהפנה את רבי אברהם אל החתונה, וזה ידע להצביע על אכסנייתו.

בעל־הבית וקרוביו מיהרו לצאת אל המלון, וכעבור זמן־מה נקשו בידיים רועדות על דלתו של האורח. "מי שם?", שאלה רעייתו של רבי אברהם.

"אנחנו, בעלי סעודת החתונה שבה השתתף הרב, ואנו מבקשים לשוחח עמו בעניין דחוף", השיבו.

"הרב ישן", השיבה הרבנית.

"אנא", התחנן בעל־הבית, "העניין אינו סובל דיחוי".

האישה התרצתה. היא העירה את בעלה ובישרה לו שחבורת אנשים מבקשת לשוחח עמו.

"מה הוא רוצה ממני?", תמה הרב בלי לשמוע במי מדובר. "האם לא די לי להשתעורר?"

האישה הרחמנית התחננה לפני בעלה כי יאות לשוחח עם האיש המתחנן על נפשו. "הם הפצירו בי לאפשר להם לבקש את סליחתך!", אמרה לו.

רבי אברהם נעתר. כשיצא אל אורחיו, נפלו אלו לרגליו, ובככי ביקשו את סליחתו. "חטאתי", רטט קולו של העשיר בככי, "אנא, סלח לי..."

"אביך היה תלמיד חכם, גדול בתורה ובעל נשמה גבוהה, ורק בזכותו אסלח לך", השיב הרב, והשמיע באוזניו העשיר הגאווות דברי מוסר נוקבים שהכניעו את ליבו.

"אני מבטיח שמעתה אכבד את הכול, עניים כעשירים", מלמל האישי.

לזה ציפה רבי אברהם. הוא התפלל קצרות, וסיים ואמר: "וסר עונך, וחטאתך תכופר". בתוך הדברים העביר את שתי ידיו על עיניו של העיוור.

באותו רגע כאילו הורם המסך ועיניו האיש נפקחו לרווחה. הוא מצמץ במהירות, מנסה להתרגל לאור ולהדרת פניו של רבי אברהם בן־מוסא.

העשיר שב לחתונת בתו, בריא כאחד האדם, אך שוב זה לא היה אותו אדם. נפשו הייתה כנועה ופייסנית, וגאוותו התנדפה לה. ואילו דבר המעשה עם רבי אברהם בן־מוסא התפרסם במהירות, ובמהרה נישא שמו לתהילה בפי כל יהודי המדינה.

הדקות חלפו, אך שום הטבה לא נסתמנה. עיניו פשוט חדלו מלראות. חרדה מילאה את ליבו. הוא פרץ בזעקת שבר גדולה, שהשביתה באחת את השמחה: "איה! איה! איזו צרה נחתה עליי! התעוררתי! הצילו!"...

העשיר הובל אל שולחן הרבנים. הללו מיהרו לברכו בברכת 'מי שברוך', אולם ללא הועיל. אראז ניגש אליו אחד מבני המשפחה ולחש על

שוכח לגמרי את הפגיעה החמורה בכבודו של היהודי.

הוא סר אל המטבח, להגיש בעצמו מטעמים לאורחיו, ולפתע חש כי חשכה ירדה על עיניו. הוא אינו מסוגל לראות מאומה! זיעה קרה הציפה את גופו. בלב הולם גישש את דרכו לכיסא סמוך והתיישב עליו. "מן הסתם העייפות הפילה עליי סחרחרת", חשב.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

תיקון השבירה

בספרי הקבלה והחסידות מופיעים פעמים רבות המושגים 'עולם התווה/עולם התיקון', 'שבירת הכלים'. העולם שלנו נקרא 'עולם התיקון' ומהות עבודתנו כאן לתקן את 'שבירת הכלים' שנגרמה ב'עולם התווה' – ואז בעצם באה הגאולה.

הבריאה המוכרת לנו, עם העולמות הרוחניים הקשורים בה, היא למעשה שלב שני של ההתהוות (זה אחד ההסברים להתחלת התורה באות ב, לאמור: הבריאה הזאת היא שלב ב). למעלה מעולמנו זה (ובכלל זה למעלה מהעולמות הרוחניים הקשורים בו) ניצב עולם אחר, שהוא הראשון בסדר ההתהוות. מובן שאין הכוונה לעולם גשמי ומוחשי. העולם שלמעלה מעולמנו הוא עולם רוחני עליוני, שונה במבנהו ובמהותו. זה עולם ה'תווה'.

מצב משובש

הגדרתו של עולם התווה היא: 'אורות מרובים וכלים מועטים'. זה עולם שבו מאירים אורות אלוקיים עליונים ביותר, אולם אין להם כלי קיבול הולמים. אפשר לדמות זאת לאדם החש בתוכו אמת גדולה וחזקה, אך אין בו היכולת להבינה בשכלו ולבטאה כראוי. זה מצב משובש, שעלול אף לסכן את שפיות דעתו. גם עולם ה'תווה' הוא עולם בלתי־מסודר ובלתי־ייצב, אף־על־פי שמאיר בו אור אלוקי עליון ביותר.

מכאן גם נובע עוד שיבוש בעולם ה'תווה' – העדר התכללות. אין בו התמזגות של האמת האלוהית על כל חלקיה, אלא כל פרט מאיר בעוצמה רבה, בלי להתחשב כלל בהיבטים אחרים. מידת החסד אומרת: חסד מוחלט; מידת הגבורה אומרת: רק גבורה; וכך המידות האחרות. עולם ה'תווה' אינו עולם בנוי, הרמוני, אלא יסוד גולמי – בעל עוצמה אדירה.

בעולם זה אירעה 'שבירת הכלים'. הואיל והאורות היו מרובים וגבוהים ואילו הכלים מועטים – הם נשברו. במילים אחרות: כל סדר הדברים הנכון השתבש. נוצרו ערבוביה ואיסדר. ניצוצות אלוקיים עליונים ביותר נפלו למקומות שעל־פי הסדר הנכון לא היו צריכים להימצא בהם.

העולם שלנו נקרא עולם ה'תיקון', מכיוון שהוא אמור לתקן את השיבושים שנגרמו בעולם ה'תווה'. כאן האורות מועטים, ולכן יש כאן העלם והסתר, אך לעומת זה הכלים מרובים. אותם אורות שמאירים בעולם – יש להם כלים הולמים, והדברים מונחים ומסודרים במקומם הראוי. בעולם ה'תיקון' יש גם התכללות והתמזגות של כל המידות, וכל הצדדים יחדיו יוצרים את המבנה השלם.

אורות בכלים

אולם בעולם ה'תווה' יש בכל־זאת יתרון – האורות גבוהים ועליונים ביותר, לעומת 'עולם התיקון', שהאור האלוהי שבו מצומצם ומוגבל. כאן נוצרת דילמה: אם אנו רוצים באורות עליונים – אנו מסתכנים ב'שבירת הכלים'; ואם אנו חושבים על יכולת הקיבול של ה'כלים' – אנו מפסידים את עוצמתם של האורות העליונים.

בזה טמונה מעלתה של הגאולה האמיתית והשלמה – יתמזגו בה שתי המעלות של עולם ה'תווה' וה'תיקון': האורות יהיו עליונים ביותר, ובה־בשעה יתלבשו בכלים הולמים, שימנעו מצב של 'שבירת הכלים'. דבר זה מושג בעיקר על־ידי דורות של יהודים שעוסקים בלימוד תורה ובקיום מצוות בכל קצווי תבל. בעבודה זו נגאלו ניצוצות הקדושה שנפלו ב'שבירת הכלים', ובה־בעת הורחבו 'כלי הקיבול' של העולם (בכוח התורה ומצוותיה), עד שהעולם כבר מסוגל לקבל את 'האורות העליונים' של 'עולם התווה' בתוך ה'כלים' דתיקון' של העולם הזה.

"התינוק גרם לי לחשוב"

הכול התחיל להתחבר. ככל שהתעמקתי בפרטים הקטנים, גיליתי דברים גדולים."

אמנים מחפשים פנימיות

בתהליך התשובה הסתייע רבות בלימוד החסידות. "זה היה הדבק שחיבר הכול, החלק המתוק בכל התהליך", הוא אומר. "בזכות לימוד החסידות הרגשתי מחובר יותר למקורות והצלחתי לבנות לעצמי דרך חיים מתוך התבוננות. בישיבה ברמת אביב הכרתי אנשים מדהימים".

ואיך הגיבה הסביבה? "מקצת החברים נבהלו, אחרים קיבלו באהבה", הוא משיב. "לא ניתקתי קשר עם אף אחד ואני מקפיד על כיבוד אב ואם. מי שקרוב אליי באמת מבין שמצאתי דרך שהיא טובה לי ולאחרים".

איך הוא מסביר את ריבוי בעלי התשובה בקרב עולם התרבות הישראלי? "אנשים העוסקים באמנות נוטים לחפש את האמת והמהות הפנימית. יש מגמה של התעוררות בעולם בכלל וגם בארץ. אנשים מבינים שיש פה אמת מוסתרת וצריך לעבוד כדי לגלות אותה".

השבת הראשונה

רביץ נזכר בחוויית השבת הראשונה שמר: "הוזמנתי לעשות את השבת אצל חברי, גילי שושן, כיום חסידי חב"ד. חשבתי לתומי שאוכלים מיד, אבל אז התברר שיש סדר שלם: תפילת

כל מי שעשה את המהפך לעבר חיי תורה ומצוות יודע לשים את האצבע על הנקודה שבה נדלק בו הניצוץ. נתי רביץ (48), שחקן טאטרון ישראלי, משיב תשובה לא צפויה: "כשהחזקתי בפעם הראשונה את בני הבכור".

הוא מסביר: "לפני שתיים-עשרה שנים, אחרי שנולד בני בכורי, החזקתי אותו וראיתי שהכול כל-כך מושלם: העיניים במקום, הכתפיים מחוברות, המערכות פועלות. זה היה בשבילי סוג של התגלות".

מסע חיפוש

ההתגלות הזאת, כפי שרביץ מכנה אותה, הובילה אותו לשאול שאלות ולצאת למסע רוחני. "כשהחזקתי את התינוק הקטן", הוא מספר, "אמרתי לעצמי שדבר כזה לא יכול להתחולל ב'מפץ'. חייבת להיות השגחה ומערכת מפקחת. מעולם לא חשבתי על זה לעומק, עד שהתינוק 'נחת' אל תוך ידי".

תשובות לשאלותיו מצא רביץ בבית המדרש, לשם החל ללכת כמה פעמים בשבוע, עם חבר. "היינו יושבים בשעות הקטנות של הלילה ולומדים, מנסים להתחבר לבסיס, להבין את התורה שניתנה בסיני", הוא מספר. הלימוד והשאלות הובילו גם למעשים. "התחלתי לומר 'מודה אני', ברכות, 'אשר יצר', להניח תפילין, להתפלל. בהתחלה לא הבנתי את הקשר בין הברכות לחיים, ואט-אט

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

קידוש ביום השבת

שאלה: מה משמעותו של הקידוש על היין בשבת ביום?

תשובה: מצוות עשה מן התורה לקדש את יום השבת באמירה, שנאמר (שמות כח): "זכור את יום השבת לקדשו", כלומר: זכרהו בזכירה של שֶׁבַח וקידוש. ותיקנו חכמים שתהיה זכירה זו על כוס יין. נשים חייבות בקידוש שבת (ובדני סעודות שבת ואיסורי המלאכה) כמו גברים.

מאחר שכבוד יום קודם לכבוד לילה, תיקנו חכמים לקדש גם ביום, שאם-לא-כן יהיה כבוד הלילה עדיף מכבוד היום. אך לא תיקנו לומר את ברכת הקידוש כמו בלילה, אלא רק ברכת 'בורא פרי הגפן', כדי שיהיה היכר בזה, שקידוש היום אינו אלא מתקנת חז"ל. ועם זה, גם קידוש זה מועיל במקום סעודה בלבד, ואסור לטעום מאימה לפניו

"אבא, אמא, ספרו לי סיפור"

כרך ראשון בסדרה המכנסת את הסיפורים האהובים שפורטמו ב'שיחת השבוע'

63 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל החוגים

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 320 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

לחפש את האמת. רביץ (צילום: רב צילום)

מנחה, לימוד, קבלת שבת, שירת 'שלוש עליכם', 'אשת חיל', קידוש, נטילת ידיים. הנשמה יצאה לי... אבל זה לימד אותי לשלוט ביצרים. השבת לימדה אותי מה זה חופשי; לקחת את היום המרכזי של השבוע ולהתחבר למימד הרוחני שלו, להתעסק עם הפנימיות, עם הבורא, ולא בדברים הקטנים. הרכב, הטלוויזיה והמחשב - כל אלה איבדו פתאום כל משמעות".

ויש לרביץ מסר: "יש לכל עם ישראל נקודות חיבור משותפות. כשנתאחד סביב אותן נקודות - יוסרו הרבה מכשולים בדרך לאחדות אמיתית".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציין' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציין' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

